

အခန်း (၁)

"ဝုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း..."

"ဟေ့..မယ်ညိုချော မပြီးသေးဘူးလားကွ၊ အိမ်သာထဲမှာ ဘာလုပ်နေလို့ အဲလောက်ကြာနေရတာလဲ"

ရစ်ပြီး မွေနေသောဗိုက်ကို အသာနှိပ်ပြီး ရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာကြီးဖြင့် သန့်စင်ခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုသည်။ ဗိုက်ကလည်း တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုး၍ နာလာသည် အထိ အာကာမင်းမောင် အနေရခက်နေ၏။

"အိမ်သာထဲမှာ ငုတ်တုတ်မေ့နေပြီလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အိပ်ပျော်နေတာလား...ဝင်သွားတာ နာရီဝက်လောက် ရှိပြီကွ"

စခိုဝမှာ တိုးထွက်ချင်နေသော အစာဟောင်းတွေကို အပြင်သို့ မထွက်ရန် ရှုံ့ထားပြီး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေသော ထိုအခြေအနေသည် မကြာခဏ ကြုံနေကျ ကိစ္စတစ်ခု။

အိမ်သာတံခါးဂျက် ဂျောက်ခနဲဖွင့်သံနှင့် အတူ မယ်ညိုချော ထွက်လာပြီး...

"အမလေး..ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တဒုန်းဒုန်း ထုပြီး အာပြကြီးနဲ့ အော်နေရတာလဲ၊ ဒီမှာ အိမ်သာတက်ရင်း c-box က မက်ဆေ့ဝင်လာလို့ စာပြန်ပို့နေတဲ့ ဟာ"

"ဪ...မင်းက အိမ်သာထဲဝင်တာတောင် ဖုန်းက ယူသွားသေးလား..ဟမ်၊ ငါ့မှာ ပြုတစ်ပြုတစ်ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ မနည်းကို မျိုသိပ်ထားရတာကွ၊ မင်းကွာ ညအိပ်ခါနီးလည်း ဒီ facebook

နဲ့ မျက်နှာသစ်တယ်၊ အဲဒီ facebook က လင်ငယ်သာဆိုရင် ကလေးတစ်ဒါဒင်လောက်ကို ရနေပြီ၊ ကဲ ဖယ်ပါ..ဒီမှာ ထွက်ကျတော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်သာတံခါးဝတွင် ရပ်နေသေးသော

မယ်ညိုချောကို ဆွဲဖယ်ပြီး အာကာမင်းမောင် အိမ်သာထဲကို လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ကမန်းကတန်း ဝင်လိုက်တော့သည်။ ။

လူတွေ၏ အောင့်အည်းမျိုသိပ်နိုင်စွမ်းမရှိသည့် အရာတွေ ထဲမှာ အီအီးပါချင်တာကို အောင့်ထားရသည့် ဒုက္ခလည်း ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဘိုထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည် နှင့် တင်းထားသောစိတ်တို့ ကို ဗွမ်းခနဲ လျော့ချလိုက်သည်။ ။

မယ်ညိုချောကတော့ သူ့ကို အတင်းတွန်းဖယ်ပြီး ဝင်သွား သော ယောက်ျားဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးပြီး မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေချိုး ခန်းထဲ တန်းဝင်လိုက်သည်။ ။

သွားတိုက်နေရင်းမှ ညက အိပ်ခါနီး နွားနို့သောက်သည့် ပုံ ကို Like တစ်ရာကျော် Comment နှစ်ရာကျော် ရထားသည့် အတွက် ပီတိတွေ ဖြာနေသည်။ ။

အဟိ..ဒါတောင် နွားနို့သောက်တဲ့ ပုံတင်လို့ စောစောက လို အိမ်သာထဲဝင်ပြီး facebook သုံးနေတဲ့ ပုံကိုသာတင်ကြည့်လိုက် Like ပေါင်း သုံးလေးထောင်ကျော်လောက်တော့ အသာလေးပင်။

★

"ကဲ..ညိုချောရေ မောနင်းစာ အဆင့်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ ဒီနေ့ ဒင်နာပွဲတွေအတွက် အော်ဒါတွေရှိလို့ မောင်နောက်ကျမယ် နော်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာသော အာကာ မင်း

မောင်မှာ စားပွဲပေါ်တွင် စားချင်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသော မုန့်ဟင်းခါးဝိုင်းကိုမြင်ပြီး သဘောကျသွားသည်။ ။

"ဝါး..မုန့်ဟင်းခါးပဲ၊ မစားရတာတောင် တော်တော်ကြာပြီ၊ မိန်းမရေတစ်ဝကို တီးပစ်လိုက်မယ်"

ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ကြိုးဝါးပစ်လိုက်ပြီး မုန့်ဟင်းရည်ကို ခပ် မြည်းမည်း အလုပ်...

"ဟာ..နေဦး၊ မောင်..နေဦး"

မုန့်ဟင်းရည်ဇွန်း ပါးစပ်ထဲမရောက်ခင် လမ်းခုလတ်မှာ တန့်သွားသည်။ ။

"ဟင်..ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ကြွက်သတ်ဆေး ထည့်ထားလို့ လား"

အမြဲ ပျာယိပျာယာနိုင်သော မယ်ညိုချောကို ထိုသို့ရှုံ့ပြီး မေးလိုက်သည်။ ။ မယ်ညိုချော ဖုန်းကိုင်ပြီး စားပွဲနားသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက် လာပြီး..

..

"ဘယ်က ကြွက်သတ်ဆေး ထည့်ထားရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ ကျကျ နနနဲ့ စားချင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား"

"အေး..တွေ့တယ်လေ"

အလယ်တည့် ကြွေပန်းကန်လုံးကြီးတွေထဲတွင် အငွေ့တ ထောင်းထောင် ထနေသော မုန့်ဟင်းရည်ပန်းကန်နှင့် မုန့်ဖတ်သပ် သပ်ပြင်ထားသော ပန်းကန်အပြင် နံနံပင်၊ ရှောက်သီး၊ ငါးဖယ်၊ ဘဲဥ၊ အကြော်တို့ စုံလင်စွာဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသော မြင်ကွင်းက စားချင်စရာအတိ။

ဒါကိုမှ မစားနဲ့ ဦးဆိုတော့ မယ်ညိုချောကို နည်းနည်းတော့

တင်းသွားသည်။ ။

"ခဏနေဦး ယောက်ျားရဲ့ ၊ မိန်းမခါတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ face book ပေါ်တင်မလို့ "

"ဟမ်..ငါ့ကို facebook ပေါ်တင်မယ်ဟုတ်လား၊ ဟေ့ ဟေ့..မဟုတ်တာတွေ လုပ်မနေနဲ့ "

"အို..ရှင်ကို facebook ပေါ်တင်စရာလားလို့ ၊ ဟော့ဒီ မုန့်ဟင်းခါးပွဲကို ခါတ်ပုံရိုက်ပြီး..တင်မှာ ကို..ပြောတာ"

ထိုသို့ပြောပြီး မုန့်ဟင်းခါးပိုင်းကို ခါတ်ပုံတွေ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်သည် ။ မယ်ညိုချောကိုကြည့်ပြီး အာကာမင်းမောင် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်ကာ...

"ကျွတ်..ဘာများ လဲလို့ ညိုချောရယ်၊ ဒီနေ့ ဆိုင်ကို စော စောသွားရပါမယ်ဆိုမှ ပဲ အဲဒီ အူကြောင်ကြောင်အလုပ်က တစ်မျိုး ကွာ..."

အပြစ်တင်စကားကို စကားနာ ပြန်မထိုးအား၊ ရိုက်လိုက်သော မုန့်ဟင်းခါးပွဲကို..'ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး စား ကြည့်ဦးမလား၊ fri တို့ ရေ' ဟူသော status ကိုရေးပြီး online ပေါ်တွဲပြီးတင်လိုက်သည် ။

"ကဲ..ရပြီ စားတော့"

သူလုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးမှ စားခွင့်ရသည် မို့ အာကာမင်းမောင် စိတ်ထဲနည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည် ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးကို စားဦး စားဖျားမကျွေးပဲ online ပေါ်က သူငယ်ချင်းတွေကို အရင်ဆုံးကျွေး သည့် သဘောမို့ အာကာမင်းမောင်ကလည်း ပြဿနာသေးသေး လေးကို ဇာချဲ့ပစ်လိုက်သည် ။

"တော်ပြီ မင်းရဲ့ fri တွေကိုပဲ ခေါ်ကျွေးလိုက်တော့ ငါမ စားတော့ဘူး

"

"ဟော့တော် ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲလို့ စိတ်ပုတ် လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ၊ ဒီက သူ မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်မှန်းသိလို့ မမခင် တို့ အသုဘ အိမ်ကနေ မျက်နှာအပူခံပြီး တောင်းလာရတာ၊ ဒင်းက စေတနာကို စော် ကားတယ်..ဟွန်း"

စေတနာကို စော်ကားလေခြင်းဟု ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောပြီး အသုဘအိမ်မှာ အလှစားလာ၍ မဝသော မုန့်ဟင်းခါးကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် သာ ထိုင်စားလိုက်တော့သည်။ ။

ထိုင်စားနေရင်းမှ ဖုန်းကင်မရာကိုဖွင့်ပြီး ပို့စ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဓါတ်ပုံရိုက်လိုက်သေးသည်။ ။

"အဟိ...ငါက ဘယ်လိုပုံပဲရိုက်ရိုက် လှပြီးသားပဲ၊ ဒါ ကြောင့် ..ငါဘာ ပုံပဲတင်တင် အွန်လိုင်းပေါ်က fri တွေက comment တွေပေးကြ၊ မိတ်ဆက်ကြနဲ့ ..ငါ့အလှက မင်းသမီးတောင် လုပ်စားလို့ ရတယ်"

သူ့အလှကို သူ့ကိုယ်တိုင် ချီးကျူးနေသော မယ်ညိုချောကို ဖုန်းကျန်ခဲ့၍ ပြန်ယူသော အာကာမင်းမောင် ထမင်းစားခန်းဝကနေ ရပ်ကြည့်ပြီး သက်မကြီးတစ်ခုကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်သည်။ ။

ဒီမိန်းမ တကယ်မလွယ်ဘူး...။

★

အခန်း (၂)

"စားဖို့မှူးရေ ညနေဒင်နာအတွက် လူအယောက်နှစ် ဆယ် အော်ဒါ ထပ်ရပြီဗျ။ ဟဲ..ဟဲ..."

စားသောက်ဆိုင်၏ မီးဖိုခန်းထဲတွင် Helper တွေနှင့် အ နောက်တိုင်း စာ ပြင်ဆင်နေသော အာကာမင်းမောင် ရှေ့အလုပ်က မပြီးသေးဘူး၊ နောက်အော်ဒါက ကျလာသည် မို့ အသားတွေကို စက်ထဲထည့်ကြိတ်နေ ရင်းမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ...

"ဒီညလည်း အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ် ထင်တယ်ကွာ"

"အလုပ်အော်ဒါက ညပွဲဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ စီနီ ယာရာ ဇီး ကွက်နိုးတဲ့ အချိန်ပေါ့"

"ဟ..ဇီးကွက်နိုးပေမယ့် ငါ့မိန်းမက အိပ်ပြီကွ"

အာကာမင်းမောင် စကားကြောင့် စားဖိုခန်းထဲမှ အကူတွေ ပါ သ ဘောကျစွာ ဝိုင်းရယ်ကြသည် ။ အာကာမင်းမောင် အူကြောင် ကြောင် ပြန်ကြည့်ပြီး...

"ဟာ..ဘာရယ်ကြတာလဲ၊ ငါ့စကားထဲမှာ ရယ်စရာပါလို့ လား"

"ဆရာကလည်း ရယ်စရာပါမှ ရယ်ရမှာ လား၊ ဟီး..ဟီး တို့ ဆရာရဲ့ မချီတင်ကဲ ပြောတဲ့ အသံကြီးကို သနားလို့ ပါ၊ အဲဒါဆို လည်း ဆရာမိန်း မကို ဇီးကွက်လိုလုပ်ခိုင်းလေ၊ ညဆိုရင် မအိပ်ခိုင်းနဲ့ နေ့ဆိုရင်အိပ်၊ ဒါ

ဆို ဆရာပြန်လာတော့ အတော်ပဲ"

"ဪ..ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံ၊ မှတ်တောင်ထားရမယ် ကွာ၊ ဟား.. ဟား..ဟား..ငါ့မိန်းမက သူ့ဖုန်းလေးတစ်လုံး သူနဲ့ အတူရှိနေရင် ငါပြန် မလာလဲ မလွမ်းပါဘူးကွာ"

"ဟင်..ဘာဖြစ်လို့ လဲ အာစရီရ၊ ကျွင်တက်ထားလို့ လား"

တပည့်မိုးကျော်က မအူမလည် မေးသည် ။

"မတက်ပါဘူး၊ ငါ့မိန်းမက ငါ့ထက် facebook သုံးနေရတာ ကို ပိုပြီး သဘောကျတာ"

"ဪ..ဒီရောဂါက ခေတ်သစ်ရောဂါဗျ၊ အိမ်မှာ လည်း ကျွန်တော့် ညီမတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖုန်းနဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကို မခွာဘူးဗျာ"

"ခင်ဗျားညီမက မခွာတာ ကိုမိုးကျော်၊ ကျွန်တော့်ညီက တော့ facebook ထဲက ကောင်မလေးနဲ့ အပြင်မှာ ချိန်းတွေ့ပြီး ခုတော့ ညားသွားကြပြီလေ၊ အဲ သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ပြန်ကွဲကြလေသ တည်းပေါ့"

ဒီခေတ်လူငယ်တွေ facebook ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းနေ ခြင်းဟာ အ ဆိပ်အတောက်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်သည် ဟု အာကာမင်း မောင် ရင်လေး စွာ တွေးမိပြီး မျက်စိထဲမှာ မယ်ညိုချောကို ပြေးမြင် မိသွားသည် ။

"ဟာ..ဆရာ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဟိုလူ အတွဲတစ်တွဲကို ဓါတ် ပုံခိုးရိုက် နေပါလား"

ကန်တော်ကြီးပန်းခြံအတွင်း ဖွင့်ထားသော စားသောက် ဆိုင်မို့ ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွေ စုံတွဲတွေထိုင်ပြီး ချစ်ခွန်းခြွေကြမည့် ခုံတန်းတွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

စားဖို့ဆောင်မှ ဝန်ထမ်းတွေသည် အလုပ်လုပ်ရင်း စုံတွဲ တွေ၏ မဖွယ်မရာ အစီကလီ မြင်ကွင်းအချို့ကို စားဖို့ဆောင် ပြတင်း မှ လှမ်းမြင်နေရ၍ မမြင်ချင်မှ အဆုံး။

ခုလည်း ဆေးကြောရေးအဖွဲ့ထဲမှ မောင်နိုင်၏ မချီတင်ကဲ လေသံဖြင့် ပြောလာသောစကားကြောင့် အားလုံး၏ အကြည့်တွေက ထိုပြတင်းပေါက်ကို ရောက်သွားသည် ။

ခြံကွယ်တစ်ခုဘေးရှိ ခုံတန်းပေါ်တွင် စုံတွဲတစ်တွဲ ထီးတစ် ချောင်းကွယ်ပြီး ဘာလုပ်နေသည် ဆိုတာတော့ စားဖို့ဆောင်ထဲမှ မမြင်ရပေမယ့် ထိုစုံတွဲကို ကင်မရာဖြင့် ခိုးရိုက်နေသည့် လူရွယ်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။

"ဒီကောင်ကွာ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ အောက်တန်းကျ တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတယ်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ပညာပေးချင်တာ"

အသားကြိတ်စက် ခလုတ်ကိုပိတ်ပြီး အာကာမင်းမောင် ကြိမ်းဝါးလိုက်သည် ။

ထို့နောက် အသီးတွေ ရေဆေးထားသော ရေဇလုံကြီးကို မကာ ပြတင်းပေါက်မှ ဝုန်းခနဲ သွန်ချလိုက်သည် ။ ပန်းခြံဘေးတွင် ချောင်းပြီး ဗီဒီယိုရိုက်နေသော လူရွယ်ပေါ်သို့ ခေါင်းက ရေလောင်း ချိုးလိုက်သလိုနှယ် ..

"ကဲ..မှတ်ကရော အာကာမင်းမောင်တို့ က ဒါမျိုးဆို မနေနိုင် တိုင်တက်ချင်တဲ့ ကောင်မျိုးကွ"

မထင်မှတ်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် တပည့်ကျော်တွေ အံ့အား သင့်ကုန်ကြသည် ။

"ဟာ..အာစရိ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွိုင်တော့ တက်ကုန် တော့မှာ ပဲ"

"တက်ပါစေ ငါရှင်းမယ်၊ ဒီလို ရာဂကောင်တွေကို ခုလို ပညာပေးမှ ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အစွမ်းအစ မရှိဘူး၊ သူများ တွေ အစွမ်းအစ ထုတ်သုံးတော့လည်း မကောင်းကျင့်မကောင်းကြံ ကြံ တယ်"

ရေဇလုံကို သူ့နေရာသူပြန်ထားပြီး ခပ်အေးအေးပင် လုပ် လက်စ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်သည် ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ၊ ဧည့်ကြို ခင်မောင်စိုး စားဖိုဆောင်ထဲ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာသည် ။

"စားဖိုမှူး ကျွိုင်တော့တက်ပြီ"

ကြိတ်ထားသော အသားတွေကို ဂျုံနှင့် ရောနယ်နေတုန်း ဧည့်ကြို၏ ရေးကြီးသုတ်ပြာစကားကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဘာလဲ ငါတို့ ရေနဲ့ သွန်ချလိုက်မိတဲ့ ပြဿနာလား"

"ဗျာ..ဟုတ်..ဟုတ်တယ်၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာမဟုတ် လား"

ဧည့်ကြိုအမေးကို အာကာမင်းမောင် လုံးဝ မတုန်လှုပ်ဟန် ဖြင့်...

"ခု ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အဲဒီလူ သူဌေးအခန်းထဲမှာ ရောက်နေတယ်၊ အခု သူဌေး က ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ"

ခပ်အေးအေး အမူအယာနှင့် ပင်...

"အေး..ငါ ဒါလေး လက်စသတ်ပြီးရင် လာခဲ့မယ်လို့ "

သူဌေးကို ခုလိုပုံစံမျိုး ဆက်ဆံရဲတာ Magic 4 တွင် အာ ကာမင်းမော

င် တစ်ယောက်ထဲ ရှိသည်။ ။

"မြန်မြန်လာနော်၊ သူဌေးပုံစံက ဒေါပွနေတဲ့ ပုံပဲ"

သူဌေး ဒေါပွနေပြီဆိုရင် အာကာမင်းမောင်မှ လွဲ၍ စားဖို့ ဆောင်ထဲမှ တပည့်တွေအားလုံး လန့်ကုန်ကြသည်။ ။

"အာစရိ ကွိုင်တော့ရှာပြီဗျာ"

"ဘာမှ မပူနဲ့ အဲဒီကောင် မိုးဟိန်းကို ငါ သေချာရှင်းပြလိုက် မယ်၊ မင်းတို့ သိပ်လည်း ရင်တုန်မနေကြနဲ့ "

ဂျုံမှုန့်ပေနေသောလက်ကို ဘေစင်တွင် သေချာဆေးကြော သည်။ ။
ခါးမှာ ချည်ထားသော အေပရန်နှင့် ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး စားဖို့ဆောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

သူဌေးဆိုတဲ့ ကောင်က အာကာမင်းမောင်၏ ငယ်သူငယ် ချင်းမို့ လုံးဝကို ဂရုစိုက်စရာမလို။

*

သူဌေး ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လို ရေတွေစိုရွဲနေသော ရာဂကောင်နှင့် သူဌေး ဆိုဖာဆက်တီခုံတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ။

အာကာမင်းမောင် အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်းပင်...

"မင်းတို့ စားဖို့ဆောင်ဖက်က သူ့ကို ရေနဲ့ လှမ်းပြီးပက်လို့ တဲ့ ၊ ဘယ်သူ ပက်တာလဲ"

"ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ရေနဲ့ လှမ်းပက်တာ ခု ကျုပ်အင်္ကျီတွေရောဖုန်းရော ရေစိုကုန်ပြီ၊ အမှိုက်တွေလည်း ပေပွ နေတာပဲ၊ ဒီအင်္ကျီဘယ်လောက်တန်လဲ ခင်ဗျားသိလား"

လူရွယ် မိန်းမဆန်ဆန်ဖြင့် ရန်တွေ့သည်။ ။

"ခင်ဗျား အင်္ကျီနဲ့ ဖုန်း ဘယ်လောက်တန်လဲ၊ ခင်ဗျားပဲ သိ မှာ ပေါ့ ကျုပ်က ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကျုပ်ကလည်း ပန်းခြံပေါ်ကို လှမ်း ပက်တာ လေ၊ ခင်ဗျား ခြံမှာ ရှိနေမှန်း ဘယ်နှယ်သိမတုံး"

"ဟ..အောက်လေးဘာလေး ကြည့်ပက်ပေါ့ဗျ"

"ကြည့်ပက်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားက ခြံကြားထဲ ရောက်နေ တာကိုး ဘယ်လိုမြင်မလဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဒီခြံထဲကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ"

အာကာမင်းမောင် အမေးကြောင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား ကာ ရှိုးတိုးရှုနံ့တနံ့ အမူအယာ ဖြစ်သွားပြီး...

"ဟ..ဒီဆိုင်ရဲ့ အနေအထားကို အသေးစိတ် လိုက်လေ့ လာတာလေ"

"ဒီဆိုင်ရဲ့ အနေအထားကို လိုက်လေ့လာတာလား၊ အတွဲ လိုက်ချောင်းတာလား"

ဖြောင်ပင် မေးလိုက်သောကြောင့် လူရွယ် ဆွေ့ဆွေ့ခုန် သွားသည်။ ။

"ဘာ..ခင်ဗျားဘာပြောတယ်"

"ကျုပ် ဘာပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ မသိရအောင် ခင်ဗျားက နားပင်း နေသလား"

အခြေအနေက တင်းမာလာသည် မို့ ဆိုင်ရှင်မိုးဟိန်း အား တုံ့အား နာဖြစ်ကာ...

"အာကာ သူက ငါ့ဘော်ဒါကွ၊ ပြဿနာမဖြစ်အောင် ပြေ ပြေလည်လည် ပြောလိုက်ပါကွာ၊ သူ့နာမည်က သားရွှေသွေးတဲ့ "

မိုးဟိန်း ရန်ဖြစ်မည်စိုး၍ ကြားထဲမှ ဝင်ဖြန်ဖြေကာ သား
ရွှေသွေးမမြင်အောင် နားထင်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ကာ လက်ကို မ
သိမသာ ခါပြသည်။ ။

"ဪ...အဆံချောင်နေတာကိုး"

စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် နှုတ်မှ ပါ ယောင်၍ ထွက် သွားသ
ည် မို့ ရွှေသွေး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး...

"ဘာပြောတယ် ဘာအဆံချောင်တာလဲ"

"ဟာ..ခင်ဗျားကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်ဖာသာကျုပ် ရေခဲစိမ်
ထားတဲ့ သစ်ကြားသီးတွေ အဆံချောင်နေတာကို သွားသ တိရလို့ သူ
ဌေးကို တင်ပြလိုက်တာ"

"ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ် ရွှေသွေးရ၊ ငါ သူ့ကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်း မေးထား
တာကြာပြီ၊ အဆံကောင်းလား၊ မကောင်းလား ဆိုတာကို လေ၊ အဟဲ..သူ
တို့ လည်း တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာမဟုတ်တဲ့ အ တွက် စိတ်မဆိုးပါ
နဲ့ ကွာ"

မိုးဟိန်းက ကြားထဲကပဲ ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြီးဖြေရှင်းပေးလိုက် သည် ။
သူတို့ အချင်းချင်း ဖြေရှင်းတာ စောင့်နေလျင် ပြဿနာက အနားသတ်
တော့မည်မဟုတ်။

ဒီတော့မှ ရွှေသွေးဒေါသကို မနည်းမျိုချလိုက်ရပုံဖြင့်

"အင်းလေ..နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားဝန်ထမ်းတွေကို အ လုပ်လုပ်တာ
သေချာလုပ်ခိုင်းပါ၊ ကျွန်တော်မို့လို့ ပေါ့ ကာစတန်မာ တွေသာဆိုရင် ဘ
ယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီခြုံထဲကို ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကို လာအားပေး တဲ့

လူကြီးလူကောင်း ကာစတန်မာတွေ မသွားဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲက အတွဲချောင်းတဲ့ လူတန်းစားတွေလောက်ပဲ လာတာပါ။"

ရွှေသွေး မျက်လုံးအစုံပြူးသွားပြီး လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးကာ..

"ခင်ဗျား..လာပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို အတွဲချောင်းတဲ့ လူလို့ စွပ်စွဲပြန်ပြီလား။"

"ကဲ..ကဲပါ ရွှေသွေးရယ်၊ အထအန ကောက်မနေပါနဲ့ တော့၊ ကိုယ်တို့ အလုပ်စကားနဲ့ ပဲ ပြောကြရအောင်၊ အာကာ..မင်း လဲထိုင်ကွာ၊ ငါ နောက်ထပ် ဆိုင်တိုးချဲ့ဖို့ အတွက် ရှယ်ယာရှင်တစ် ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရွှေသွေးနဲ့ စုညေ ဆွဲမယ်၊ မင်းပါ အကြံပေးဦး..၊ ကဲ..ထိုင်"

အလုပ်ရှင်လည်း ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သော မိုးဟိန်း စကားကြောင့် ရွှေသွေးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

လုပ်ငန်းရှင် လုပ်မယ့်ရပ်က စပ်ဖြဖြ စုတ်ချွန်းချွန်ဖြစ်ပြီး ပြီတီတီ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့နှင့် နတ်ကတော်တို့ အလှပြင်ဆရာမ တို့ လုပ်လျင် ပိုပြီးကြည့်ကောင်းလိမ့်မည်။

ရွှေသွေးကိုကြည့်ပြီး အာကာမင်းမောင် စိတ်ထဲမှ ခပ်မဲ့မဲ့ ဝေဖန်လိုက်သည်။ ။

ရွှေသွေးကလည်း မကျေမနပ် ပေစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့် ၏။

*

"ဗျာ...အာစရိ၊ စောစောက အာစရိ ရေနဲ့ သွန်ချပြီး ပညာပေးလိုက်တဲ့ လူက ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ ရှယ်ယာဝင်မယ့်လူ ဟုတ်လား။"

တပည့်ကျော်တွေ မျက်ကလူးဆန်ပြာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်..ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ ဆိုင်ဖွင့်မယ်တဲ့ ၊ ဒီ ဆိုင်ထက်
ဗားရှင်းမြင့်မယ်လို့ တော့ ပြောတယ်"

"အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို အဲဒီဆိုင်ကို ပို့မယ်တဲ့ လား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ဝန်ထမ်းအသစ် ထပ်ခန့်မယ်၊ သွားရမယ့်သူက ငါပဲ"

"ဟမ်..အာစရီ သွားရမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဆိုင်ဖွင့်ဖွင့်ချင်းမို့ ငါ့ကို အဲဒီဆိုင်သစ် စားဖို့ ဆောင်မှာ
သွားဦးစီးခိုင်းနေတာ"

"ဒီမှာ ကရော"

စီနီယာ ဆရာသမားနှင့် ခွဲနေရတော့မည်မို့ တပည့်ဂျူနီယာ တွေ မျ
က်နှာကိုယ်စီ ငယ်လျက်..

"မင်းတို့ ကို ငါသင်ပေးလာတာ နှစ်ဆွေး လာပြီလေ၊ ငါ နေရာကို မ
င်းတို့ ဆက်ခံပေါ့ကွ၊ ဒါ အခွင့်အရေးပဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ရှည်လ များ ဆည်း
ပူးထားတဲ့ ပညာရပ်ကို အသုံးပြုဖို့ အခွင့်အရေးရပြီ မဟုတ်လား"

"ဒါ..ဒါတော့ ဒါပေါ့ အာစရီရာ"

"ဟေ့ကောင်တွေ အကဲပိုမနေကြနဲ့ ၊ ငါကလည်း အဲဒီအ ကောင် ရှ
ယ်ယာပါတဲ့ ဆိုင်မှာ အကြာကြီးမလုပ်နိုင်ဘူးလို့ မိုးဟိန်းကို ပြောပြီး
သား၊ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စားဖိုမှူးအသစ်ရောက်တာ နဲ့ ဒီဆိုင်
ကို ပြန်ကူးလာမှာ စိတ်ချ၊ ခုတော့ ဒီည ဒင်နာအော်ဒါအ တွက် မိနူးအ
သစ်တွေ ထပ်လုပ်ကြရအောင်ဟေ့"

မျက်နှာကိုယ်စီ ညှိုးလျော်သွားကြသောတပည့်တွေကို အ လုပ်ဖြင့်
အာရုံပြောင်းလိုက်သည် ။

အာကာမင်းမောင် စိတ်ထဲတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ နှင့် ခွဲ ပြီး နေ
ရာပြောင်းရမည်မို့ စိတ်ထဲမကောင်းပေမယ့် မျက်နှာမှာ မပေါ် အောင်
ဟန်ဆောင်နိုင်သည်။ ။

ကိုယ်ကအလုပ်သမားပဲ၊ အလုပ်ရှင် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာ
ဆောင်ရွက်ရတာ ဆန်းမှ မဆန်းတာ။

★